

DECYZJA KOMISJI**z dnia 12 grudnia 2014 r.****w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów**

(2014/C 447/11)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1005/2008 (rozporządzenie w sprawie połowów NNN) ustanawia unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznania państw trzecich za niewspółpracujące, działań wobec takich państw (*démarches*), sporządzania wykazu takich państw, usunięcia z tego wykazu, publicznego dostępu do niego i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie opiera się na kryteriach określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wobec powiadamianych państw członkowskich wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, a także zapewnić tym państwom możliwość udzielenia odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć powiadamianym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna określić państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie powinno zostać uznane za niewspółpracujące, jeżeli nie wypełnia swoich obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Uznanie państw trzecich za niewspółpracujące powinno opierać się na przeglądzie wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada powinna sporządzić wykaz niewspółpracujących państw trzecich. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane pod warunkiem że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać statki rybackie tych państw trzecich.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja ma prowadzić współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE TUVALU

- (9) W dniach 18–20 lutego 2014 r. Komisja przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) przeprowadziła w Tuvalu wizytę w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (10) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Tuvalu rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jego statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Tuvalu w celu wypełnienia jego obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (11) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano do Tuvalu w dniu 18 marca 2014 r.
- (12) Tuvalu odpowiedziało na sprawozdanie końcowe z wizyty dnia 16 października 2014 r.
- (13) Tuvalu jest członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC). Tuvalu ratyfikowało Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS) oraz Porozumienie Narodów Zjednoczonych z 1995 r. w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi (UNFSA). Tuvalu jest stroną Konwencji o Agencji ds. Rybołówstwa Forum Wysp Pacyfiku⁽¹⁾ (FFA) oraz umowy z Nauru dotyczącej współpracy w zakresie zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania⁽²⁾.
- (14) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Tuvalu międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu, określonych w międzynarodowych porozumieniach, o których mowa w motywie 13 i ustanowionych przez odpowiednie regionalne organizacje ds. rybołówstwa określone w tym motywie, Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (15) Komisja wykorzystała również dostępne informacje wynikające z danych opublikowanych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa, w tym przypadku WCPFC, jak również ogólnodostępne dane.
- 3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA TUVALU ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE**
- (16) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Tuvalu jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja wzięła pod uwagę kryteria określone w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- 3.1. Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (17) W odniesieniu do statków pływających pod banderą Tuvalu zauważono, że na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN żadne takie statki nie figurują, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą Tuvalu, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań Tuvalu w odniesieniu do powtarzających się przypadków działalności połowowej NNN zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (18) Wobec braku informacji i dowodów, jak wyjaśniono w motywie 17, na podstawie art. 31 ust. 3 i 4 lit. a) stwierdza się brak konieczności dokonania oceny zgodności działań Tuvalu na rzecz zapobiegania połowom NNN, ich powstrzymywania i eliminowania z obowiązkami spoczywającymi na tym państwie jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do statków NNN oraz połowów NNN prowadzonych lub wspieranych przez statki rybackie pływające pod banderą Tuvalu lub przez podmioty krajowe tego państwa.
- 3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (19) Komisja przeanalizowała, czy Tuvalu skutecznie z nią współpracuje, odpowiadając na wnioski Komisji o przeprowadzenie dochodzenia, udzielenie odpowiedzi lub działania następcze w sprawie połowów NNN i działalności z nimi związanej.
- (20) W tym względzie Tuvalu było niechętnie do współpracy z Komisją w zakresie eliminowania braków w systemie zarządzania rybołówstwem zidentyfikowanych podczas wizyty Komisji. W odpowiedzi na sprawozdanie końcowe przedłożone w dniu 16 października 2014 r. Tuvalu nie przedstawia wiążących zobowiązań do eliminowania braków zidentyfikowanych przez Komisję. W szczególności Tuvalu uznaje kwestie i wyzwania, stwierdza, że potrzebuje pomocy technicznej i czasu do pracy nad ulepszeniami, ale nie oferuje żadnych zobowiązań ani konkretnego planu działania, aby usunąć stwierdzone niedociągnięcia.
- (21) W kontekście ogólnej oceny realizacji obowiązków Tuvalu jako państwa bandery, państwa portu i państwa nadbrzeżnego, Komisja przeanalizowała także, czy Tuvalu współpracuje z innymi państwami bandery w zwalczaniu połowów NNN.

⁽¹⁾ <http://www.ffa.int/>

⁽²⁾ Umowa z Nauru (<http://www.ffa.int/node/93#attachments>).

- (22) Zgodnie z art. 63 i 64 UNCLOS państwa nadbrzeżne i państwa bandery powinny współpracować ze sobą w odniesieniu do międzystrefowych zasobów rybnych oraz gatunków ryb masowo migrujących. Art. 7 i 20 UNFSA zawierają rozszerzenie zobowiązania do podejmowania współpracy, odpowiednio w zakresie ustalania spójnych środków ochrony i zarządzania oraz w zakresie zapewniania zgodności z tymi środkami i ich egzekwowania. Ponadto w art. 7 ust. 1 pkt 3 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO⁽¹⁾ zaleca się, aby państwa zainteresowane eksploatacją międzystrefowych i wykraczających poza granice zasobów rybnych zawierały dwustronne umowy zmierzające do zagwarantowania skutecznej współpracy w celu zapewnienia skutecznej ochrony zasobów i zarządzania nimi. Zostało to określone dokładniej w pkt 28 i 51 międzynarodowego planu działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN)⁽²⁾, gdzie ustalono szczegółowe praktyki na rzecz bezpośredniej współpracy między państwami, w tym w zakresie wymiany danych lub informacji dostępnych państwom nadbrzeżnym.
- (23) W odniesieniu do tej kwestii art. 25 ust. 10 konwencji WCPFC⁽³⁾ stanowi, że każdy członek, w przypadku gdy ma uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że statek rybacki pływający pod banderą innego państwa uczestniczy w jakichkolwiek działaniach wpływających negatywnie na skuteczność środków zarządzania i ochrony przyjętych w obszarze objętym konwencją, winien zwrócić na to uwagę odnośnego państwa bandery.
- (24) Znaczenie skutecznych mechanizmów współpracy musi być oceniane w kontekście dominującej obecności statków pod banderą zagraniczną na wodach podlegających jurysdykcji Tuvalu. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze Tuvalu podczas wizyty Komisji w lutym 2014 r. obecnie obowiązuje łącznie 18 dwustronnych prywatnych umów licencyjnych zawartych z dziesięcioma państwami. W tym względzie flota, której udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności na wodach Tuvalu, obejmuje 213 statków do połowu okrężnicą, 17 statków do połowu wędami i 7 taklowców, z czego tylko jeden statek do połowu okrężnicą i dwa taklowce pływają pod banderą Tuvalu. Niemniej jednak Tuvalu przyznało, że z zainteresowanymi państwami bandery nie ustanowiono żadnych kanałów współpracy zapewniających, że Tuvalu spełnia swoje zobowiązania do współpracy z państwami bandery, jako opisano w motywach 22 i 23.
- (25) W odniesieniu do środków skutecznego egzekwowania prawa art. 19 ust. 2 UNFSA stanowi, że sankcje stosowane w związku z naruszeniami są odpowiednio surowe w celu zapewnienia skuteczności w zakresie przestrzegania prawa i zniechęcania do jego naruszania bez względu na to, gdzie to ma miejsce, oraz pozbawienia sprawców korzyści płynących z ich działalności sprzecznej z prawem. Jak przedstawiono w motywach 26–29 Tuvalu nie ma ram prawnych ani kontroli nad swoją flotą i wodami, które są konieczne, by należycie karać sprawców.
- (26) System sankcji ustanowiono w tuwalskiej ustawie w sprawie zasobów morskich z 2006 r. Mimo że ustawa została zmieniona w 2012 r., nie uwzględnia ona ostatnich zmian w prawie międzynarodowym w odniesieniu do zwalczania połowów NNN. W związku z tym w obecnych ramach prawnych brak jest jednoznacznej definicji połowów NNN oraz poważnych naruszeń, a także wyczerpującego wykazu poważnych przestępstw podlegających surowym sankcjom.
- (27) Ponadto prawodawstwo Tuvalu nie zawiera w sposób systematyczny administracyjnych środków towarzyszących. Ten rodzaj środków uzupełniających jest ograniczony do zawieszenia oraz cofnięcia licencji i ma zastosowanie jedynie w przypadku „poważnych przestępstw”, podczas gdy samo pojęcie „poważnych przestępstw” nie jest zdefiniowane w prawie tuwalskim.
- (28) Tuwalskie prawo nie precyzuje jasno pojęcia „poważnych przestępstw lub naruszeń”. Obecne ramy prawne nie przewidują sankcji ze szkodą dla sprawców w celu pozbawienia ich korzyści uzyskanych z nielegalnej działalności.
- (29) W związku z tym system sankcji w swojej obecnej formie nie jest kompleksowy i wystarczająco surowy, aby spełniać funkcję odstrasżającą. Rzeczywiście, sposób traktowania poważnych naruszeń nie jest wystarczający, aby zapewnić przestrzeganie przepisów, zapobiec wszelkiego rodzaju wykroczeniom i pozbawić sprawców korzyści czerpanych z nielegalnej działalności, zgodnie z wymogami art. 19 ust. 2 UNFSA i art. 25 ust. 7 konwencji WCPFC.
- (30) Ze względu na historię, charakter, okoliczności, rozmiary i znaczenie zjawiska połowów NNN możliwość oceny tych aspektów jest również zagrożona z uwagi na brak jasności i przejrzystości opisany w motywach 39–48. Konsekwencją tych niedociągnięć jest brak możliwości wiarygodnego ustalenia potencjalnej skali działalności związanej z połowami NNN. Jest jednak potwierdzonym faktem, że brak przejrzystości w połączeniu z brakiem możliwości skutecznej kontroli zachęca do zachowań niezgodnych z prawem.

⁽¹⁾ Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 1995.

⁽²⁾ Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania nielegalnych, niezarejestrowanych i nieuregulowanych połowów, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 2001.

⁽³⁾ Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, zawarta w Honolulu w dniu 5 września 2000 r. (<http://www.wcpfc.int/doc/convention-conservation-and-management-highly-migratory-fish-stocks-western-and-central-pacific>).

- (31) W odniesieniu do obecnych możliwości finansowych i administracyjnych Tuvalu należy zauważyć, że Tuvalu nie jest zaszeregowane według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽¹⁾. W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ Tuvalu zostało wymienione w kategorii krajów najsłabiej rozwiniętych, co jest zgodne z wykazem odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) z dnia 1 stycznia 2013 r.⁽³⁾ ustanowionym przez Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). W tym kontekście ograniczenia możliwości finansowych i zdolności administracyjnych Tuvalu można uznać za jeden z czynników wpływających na osłabienie zdolności Tuvalu do wywiązywania się z obowiązków w zakresie współpracy i egzekwowania prawa.
- (32) Bez względu na analizę zawartą w motywie 31, należy również zauważyć, że na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyty Komisji w lutym 2014 r. nie można uznać, że władze Tuvalu nie mają środków finansowych. Tuvalu brakuje raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego, aby zapewnić sprawne i skuteczne wykonywanie swoich obowiązków jako państwa bandery, państwa nadbrzeżnego, państwa portu i państwa zbytu.
- (33) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Tuvalu, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tuvalu nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.
- 3.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (34) Tuvalu ratyfikowało konwencję UNCLOS i porozumienie UNFSA. Tuvalu jest członkiem WCPFC. Jest także stroną konwencji FFA i umowy z Nauru dotyczącej współpracy w ramach zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania.
- (35) Komisja przeanalizowała wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu Tuvalu jako członka WCPFC.
- (36) Komisja przeanalizowała również wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do zgody Tuvalu na stosowanie środków ochrony i zarządzania przyjętych przez WCPFC.
- (37) Ze szczegółowych informacji przedstawionych przez Tuvalu na temat działalności połowowej w odniesieniu do tuńczyka na jego wodach⁽⁴⁾ wynika, że połowy tuńczyka w wyłącznej strefie ekonomicznej w 2011 r. wyniosły 51 800 ton metrycznych (mt). Mimo że oznacza to spadek w porównaniu z poprzednimi latami (63 427 mt w 2009 r. i 60 618 mt w 2010 r.), zasoby w wyłącznej strefie ekonomicznej Tuvalu wciąż stanowią istotną część całkowitych zasobów tuńczyka w środkowym i zachodnim Pacyfiku.
- (38) Na podstawie danych liczbowych przedstawionych w motywie 37 wydaje się, że Tuvalu zarządza ważnymi światowymi zasobami tuńczyka i dlatego jako państwo nadbrzeżne jest odpowiedzialne za zapewnienie odpowiedzialnego długoterminowego zrównoważonego zarządzania tymi zasobami. Art. 61–64 UNCLOS oraz art. 7 i 8 UNFSA regulują wykorzystanie żywych zasobów przez państwo nadbrzeżne, które powinno przyjąć środki zgodne z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na pełnym morzu, w celu zapewnienia długoterminowej stabilności międzystrefowych i daleko migrujących stad ryb oraz propagowania celu polegającego na optymalnym wykorzystaniu żywych zasobów w wyłącznej strefie ekonomicznej. Państwa nadbrzeżne muszą również zapewnić, że obywatele innych państw prowadzą połowy w wyłącznej strefie ekonomicznej zgodnie ze środkami ochrony i zarządzania, a także współpracować z odnośnymi państwami i organizacjami regionalnymi działającymi w sektorze rybołówstwa.
- (39) Ramy prawne Tuvalu nie przewidują jasnych i przejrzystych środków ochrony i zarządzania zapewniających skuteczne i efektywne zarządzanie statkami prowadzącymi działalność na wodach będących pod jego jurysdykcją. W szczególności brak jest środków ochrony i zarządzania rybołówstwem przybrzeżnym. Tuvalu przyznało również, że istniejący plan zarządzania zasobami tuńczyka jest zdezaktualizowany i wymaga przeglądu. Podobnie plan zarządzania zasobami rekina także nie został jeszcze przyjęty zgodnie z wymogami środka WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania 2010-07⁽⁵⁾.
- (40) Środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do wód podlegających jurysdykcji krajowej, w tym wód archipelagu, są niekompletne i nie są oparte na przesłankach naukowych, jak wymaga tego UNCLOS, UNFSA i WCPFC. Mimo że tuwalska ustawa o rybołówstwie z 2006 r. ustanawia główne zasady zrównoważonego zarządzania zasobami rybołówstwa i uprawnia Ministerstwo ds. Zasobów Naturalnych do przyjmowania środków w zakresie ochrony

⁽¹⁾ Informacje pochodzą ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1905/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

⁽³⁾ Wykaz odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej (<http://www.oecd.org/dac/stats/dacclistofodarecipients.htm>).

⁽⁴⁾ Dziewiąta sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, WCPFC SC9-AR/CCM-25.

⁽⁵⁾ <http://www.wcpfc.int/system/files/CMM%202010-07%20%5BSharks%5D.pdf>

i zarządzania, Komisja wykazała podczas swojej wizyty, że opracowywanie tego typu przepisów nie przebiega sprawnie. Główne działania w tym zakresie skoncentrowały się na transpozycji środków określonych w trzecim porozumieniu zawartym przez strony umowy z Nauru ⁽¹⁾ do ram prawnych Tuvalu w 2009 r.

- (41) Wody podlegające jurysdykcji Tuvalu oznaczają morze terytorialne, wody archipelagu i wyłączną strefę ekonomiczną. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPFC obszar objęty kompetencjami Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC) obejmuje w zasadzie wszystkie wody Oceanu Spokojnego, w tym wody objęte jurysdykcją Tuvalu. Uwzględniając powyższe, Tuvalu wyklucza swoje wody terytorialne i wody archipelagu ze stosowania Programu handlu dniami połowowymi przez statki (*Vessels Day Scheme*), który jest programem ograniczającym nakład połowowy przez flotę stosującą okrężnice poprzez przydział dni połowowych. W związku z tym główny instrument prawny w zakresie ochrony zasobów rybnych na wodach Tuvalu nie ma zastosowania do znacznej części wód będących pod jego jurysdykcją. W odniesieniu do takłowców i statków do połowu wędami środki ochrony i zarządzania ustanowiono w poszczególnych licencjach. Poza ogólną polityką ograniczania liczby licencji połowowych nie istnieją jednak publicznie dostępne informacje na temat faktycznego zarządzania w odniesieniu do połowu i nakładu dla obydwu tych rodzajów rybołówstwa.
- (42) Ponadto Tuvalu potwierdziło podczas wizyty Komisji, że niektóre ze środków WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania nie są obecnie stosowane. Dotyczy to środka CMM 2007-1 w zakresie regionalnego programu obserwacyjnego, zgodnie z którym obserwacją należy objąć 5 % takłowców, oraz środka CMM 2010-07 ustanawiającego, że waga wyładowanych płetw nie może być większa niż 5 % wagi rekinów. Twierdzono, że brak technicznych zdolności i środków utrudnia postępy w zakresie przestrzegania odpowiednich środków WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania.
- (43) Wyraźne braki w zakresie jasności i przejrzystości obowiązujących zasad ochrony i zarządzania, opisane w motywach 39–42, w tym braki dotyczące kontroli nakładu połowowego w ramach Programu handlu dniami połowowymi przez statki, w połączeniu z istnieniem 18 różnych prywatnych umów licencyjnych, jak opisano w motywie 24, utrudnia skuteczne wdrożenie środków ochrony i zarządzania, z naruszeniem obowiązków określonych w art. 61 ust. 2–5, art. 62 ust. 1 i art. 64 UNCLOS dotyczących optymalnego wykorzystania zasobów poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania.
- (44) Zgodnie z art. 61 UNCLOS, art. 5 i 6 UNFSA oraz art. 5 i 6 konwencji WCPFC państwa nadbrzeżne muszą określić wysokość dopuszczalnego połowu żywych zasobów w swojej wyłącznej strefie ekonomicznej w oparciu o najlepszą dostępną im wiedzę naukową oraz w oparciu o zasadę ostrożnego zarządzania zasobami. Państwa nadbrzeżne muszą też zapewnić poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania, aby żywe zasoby i stada w wyłącznej strefie ekonomicznej oraz innych wodach pod ich jurysdykcją nie były zagrożone przełowieniem. W Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, w szczególności w art. 7 ust. 3, 4 i 5, zaleca się dobre praktyki w celu wypełnienia tych obowiązków.
- (45) W sprawozdaniu na dziewiątą sesję Komitetu Naukowego WCPFC Tuvalu przyznało, że istnieją jeszcze wyzwania w zakresie gromadzenia danych, sprawozdawczości i zgodności ⁽²⁾. Kwestie te dotyczą trudności w zakresie możliwości Departamentu Rybołówstwa w odniesieniu do monitorowania sprawozdawczości i zarządzania danymi.
- (46) Pod tym względem w sprawozdaniach Komitetu Naukowego WCPFC kwestia luk w zakresie danych jest regularnie podnoszona. Na przykład w sprawozdaniu ze swojej 7. sesji w 2011 r. Komitet Naukowy WCPFC w pkt 89 zauważył pewne niespójności w zakresie sprawozdawczości odnośnie do bonito i tuńczyka żółtopłetwego oraz opastuna w dziennikach połowowych statków łowiących za pomocą okrężnic. Biorąc pod uwagę znaczenie do celów naukowych dokładnych danych dotyczących składu połowów okrężnic, Komitet zalecił, aby problem ten został przekazany do Komitetu ds. Technicznych i Zgodności ⁽³⁾. W pkt 37 podkreślono niepewność odnośnie do składu gatunkowego połowów za pomocą okrężnic i wezwano umawiające się strony do ciągłej poprawy szacunkowych danych dotyczących składu połowów okrężnicą. Na 8. sesji Komitetu Naukowego WCPFC ponownie poruszono kwestie luk i niespójności danych ⁽⁴⁾ w odniesieniu do połowów i ich składu, przedstawiono uwagi dotyczące obowiązków w zakresie sprawozdawczości na mocy umów czarterowych i wydano zalecenia dotyczące poprawy ⁽⁵⁾. Podjęto również kwestię braku danych lub niskiej jakości danych niektórych umawiających się stron, z których część prowadzi działalność na wodach podlegających krajowej jurysdykcji Tuvalu.

⁽¹⁾ Trzecie porozumienie zawarte przez strony umowy z Nauru, 2008 r.

⁽²⁾ Dziewiąta sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, WCPFC SC9-AR/CCM-25.

⁽³⁾ Sprawozdanie zbiorcze z siódmej sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, Pohnpei, Sfederowane Stany Mikronezji, 9–17 sierpnia 2011 r. (<http://www.wcpfc.int/node/2896>).

⁽⁴⁾ Sprawozdanie zbiorcze z ósmej sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, 7–15 sierpnia 2012 r. (<http://www.wcpfc.int/node/4587>), sekcja 3.1.

⁽⁵⁾ Sprawozdanie zbiorcze z ósmej sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 69–71.

- (47) Komitet Naukowy WCPFC podkreślił na swoim 7. posiedzeniu, że jeżeli stosowane ostatnio w odniesieniu do tuńczyka bonito praktyki połowowe będą kontynuowane, prawdopodobny jest spadek współczynników połowu i wielkość połowów spadnie, gdyż stada ulegną przełowieniu poniżej poziomu maksymalnego podtrzymywalnego połowu. W związku z tym należy monitorować wzrosty nakładu połowowego⁽¹⁾. Jednakże w czasie wizyty Komisji wykazano brak prawdziwej polityki w odniesieniu do floty i dostępu do połowów, na co wskazuje zdezaktualizowany i niekompletny plan zarządzania zasobami tuńczyka.
- (48) Tuvalu nie stosuje żadnych środków WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania na swoich wodach archipelagu i dysponuje jedynie ograniczonymi spójnymi środkami. Biorąc pod uwagę wysoce migracyjny i wykraczający poza granice charakter zasobów tuńczyka oraz znaczenie zasobów tuńczyka i rybołówstwa na wodach archipelagu Tuvalu, które są ważnym geograficznie tarliskiem dla gatunków tuńczyka, sytuacja ta stawia pod znakiem zapytania wszelkie środki ochrony zasobów tuńczyka w regionie Pacyfiku. Tuvalu nie zapewnia zatem stosowania środków ochrony i zarządzania na wszystkich wodach pozostających pod jego jurysdykcją w sposób zgodny z wymogami WCPFC i zgodnie z obowiązkiem dopilnowania, aby gatunki podlegające jurysdykcji państwa nadbrzeżnego nie były zagrożone nadmierną eksploatacją.
- (49) Komisja poddała też ocenie wszelkie działania lub zaniechania Tuvalu, które mogły zmniejszyć skuteczność obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych lub międzynarodowych środków ochrony i zarządzania.
- (50) W tym zakresie, jak przyznało Tuvalu, zdezaktualizowany plan zarządzania zasobami tuńczyka nie ustanawia jasnych celów co do ograniczenia liczby licencji połowowych i całkowitego dopuszczalnego połowu. Komisja uważa zatem, że brak środków ochrony i zarządzania budzi wątpliwości co do wywiązywania się przez Tuvalu z międzynarodowych zobowiązań. Ponieważ tuńczyk jest gatunkiem daleko migrującym, którego zasoby przekraczają granice, aby środki ochrony i zarządzania były skuteczne i zrównoważone, muszą być spójne i zgodne w granicach całego obszaru migracji. Jest to też nadrzędnym celem konwencji WCPFC.
- (51) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Tuvalu można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tuvalu nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (52) Biorąc pod uwagę klasyfikację Tuvalu jako kraju najsłabiej rozwiniętego (jak wspomniano w motywie 31, Komisja przeanalizowała, czy zgromadzone informacje mogłyby być powiązane ze szczególnymi ograniczeniami kraju rozwijającego się.
- (53) Pomimo szczególnych ograniczeń możliwości, które mogą zasadniczo istnieć w odniesieniu do kontroli i monitorowania, szczególne ograniczenia Tuvalu związane z jego poziomem rozwoju nie mogą uzasadniać braku szczegółowych przepisów w krajowych ramach prawnych, odnoszących się do międzynarodowych instrumentów na rzecz zwalczania działalności połowowej NNN, jej powstrzymywania i eliminowania. Ponadto ograniczenia te nie mogą uzasadniać niedopełnienia przez Tuvalu obowiązku ustanowienia systemu sankcji za naruszenia międzynarodowych środków w zakresie zarządzania i ochrony.
- (54) Poza tym wydaje się, że braki systemu monitorowania, kontroli i nadzoru wynikają z braku równowagi między słabymi zdolnościami Tuvalu do kontroli działalności połowowej w jego wyłącznej strefie ekonomicznej a przyznawaniem dostępu do jego wód dla dużych flot zagranicznych. Co więcej, pomimo istotnego udziału rybołówstwa w ogólnych dochodach Tuvalu wydaje się, że budżet przydzielony na zarządzanie rybołówstwem kształtuje się na znacznie niższym poziomie. W rezultacie, mimo że Tuvalu może doświadczać ograniczeń ze względu na stopień rozwoju, strategie realizowane przez to państwo w zakresie zarządzania rybołówstwem nie są spójne z przydzielonymi zasobami i priorytetami państwa w odniesieniu do zarządzania rybołówstwem.
- (55) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Tuvalu, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Tuvalu może mieć negatywny wpływ na jego stopień zaawansowania w zakresie zarządzania rybołówstwem. Biorąc jednak pod uwagę charakter stwierdzonych w Tuvalu uchybień oraz działania podjęte w celu naprawy sytuacji, poziom rozwoju tego państwa nie może całkowicie usprawiedliwiać lub w inny sposób uzasadniać ogólnych wyników działalności Tuvalu jako państwa bandery lub państwa nadbrzeżnego w odniesieniu do rybołówstwa ani niepodjęcia wystarczających działań służących zapobieganiu połowom NNN, ich powstrzymywaniu i eliminowaniu.

⁽¹⁾ Sprawozdanie zbiorcze z siódmej sesji nadzwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 35 i 36.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTWA TRZECIEGO ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (56) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte w odniesieniu do niewywiązania się przez Tuvalu z obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go przez Komisję za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (57) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Tuvalu o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Tuvalu wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W interesie dobrej administracji należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (58) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Tuvalu o możliwości uznania go za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Tuvalu o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji

Karmenu VELLA

Członek Komisji
